

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skribenten Nik. Fred. Sev. Grundtvigs Literaire Testamente

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 30. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1827_455-txt-shoot-idm844.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nu! Unger-Svende i Norden! som holdtes til Bogen, og føle Lyst til noget Bedre end at blive rige paa Støv, og fede af Kjød, føle Gnisten i eder, hvorved Hjertet gløder og Kinderne blusse for Andet end Piger og Viin, føle, at ogsaa i eder er Mennesket en Gaade, til hvis Løsning det er værdt at hellige sin Part i Livet; med eder, hvis Manddom skal, i en af de vigtigste Menneske-Aldere Solen beskinne, enten gjøre Nordens Aand og eder selv uslukkelig Skam eller ogsaa udødelig Ære; jeg har et Ord, et Alvors-Ord, at tale med eder, før jeg tier, et Ord fra Aanden, som drev mig, et Ord at tale ei i Løn men i Lys, som min Færd har været fra det Første, skal blive til det Sidste, og høre mig, det skal I, saa sandt mit Fugle-Navn har nogensinde rystet sine Penne-Vinger over Svane-Vænget, saa det klang som Kvad i Nordens Øre! For eders Skole-Mesters Øren vil jeg tiltale eder, og satte de mine Skrifter paa deres index librorum prohibitorum, saa lad dem nu sætte deres Ord imod mit, og bevise, at de blev stærkere, at de blev klo31gere, at de blev klarere ved deres stille Granskning, end jeg ved min Gjæring, som I kan see, jeg slap dog fra med Livet, og som jeg ikke har konstig afbildet, men ladet saa varm, saa fuldstændig og levende, som jeg det kunde, udstrømme paa Papiret, for derfra at indstrømme i beslægtede Naturer, og vække den levende Kamp, uden hvilken vi er Dødens Trælle, uden hvilken vi see aldrig den guldtakte Gimle, see aldrig den levende Klarhed, som overstraaler Fuldkom menheds-Landet, og vindes kun hernelen, som Bruden er vundet, naar hun livsalig indsmiler Haabet i Beilerens Hjerte! En Mand er jeg blevet, ringe tilvisse, hvad man kalder slet ingen Ting, men dog en Mand, som ei vilde bytte med Nogen af Jorde-Rigs Konger! Skribent er jeg blevet, vistnok ei af de forguede, og skal, som det synes, nu slutte min Bane, da jeg netop havde vundet Klarhed til at fortsætte og fuldende den, men en Skribent, som ogsaa derover veed at berolige sig, seer sig tilbage, seer sine Feil, retter dem gjerne, men smiler dog kun over dem, og over de Øine, som saae ikke Andet, er egenlig kun bange for, at hans Skrift skal gjøre ham alt for navnkundig paa Nordens Bekostning: at den skal ingen Sønner avle, ingen Kæmper vække, som fordunkler ham! See, det var mit Ønske i Ungdoms-Dagene, at kunne i Livets Middel-Alder staae saaledes med klaret Blik over mig selv og Menneske-Banen, uden at have 32tabt min Lyst til Idealerne som vinkede, uden at angre mine Offere, uden at begræde Aarene som randt, eller Kræfterne, jeg kun gjenfandt i mine Værker, hvor dette Ønske lever, som gik i Arv hos lyse Hoveder i Norden, hvad Virke-Kreds der saa end kaldte dem, der veed jeg ogsaa, Ynglingen staaer stille, naar han tiltales med en Pen, som den, det undtes mig at føre, og gruer ei for Gjæringen, hvori den støbtes.